

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

IV. Sermo. Impius Maledictus in suo honore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

II. IMPIUS,

Maledictus in suo honore.

Si audire nolueris vocem Domini Dei tui eris perditus, in proverbium ac fabulam omnibus populis, calumniam sustinens. Deuter. 28. v 15. 37. 34.

Rofanus ille Philosophus rectè sentiebat, quòd naturæ author bona eo modo distribuerit, ut bestiis indulserit voluptates, hominibus honores detulerit: idcirco congruum esse, ardere homines zelo tuendæ suæ gloriæ, tanquam prærogativæ peculiaris & velut hæreditatis propriæ, ad se spectantis.

Aristoteles in suis Ethicis insuper animadvertit, quòd solus honor tale sit bonum, quod sæculi hujus principibus attribui possit; & consequenter sit consummatio majestatis humanæ. Illustris ista passio, quæ corda nostra ad superna erigit, ex se non est mala; siquidem juxta dictum Eliphaz, amici Job, Deus est, qui ponit homines in sublime; vel, uti Septuaginta legunt, qui facit homines in altitudinem. Ille nos elevat supra nos, transitum præbens nobis à passione ad rationem, à ratione ad virtutem, à virtute ad gratiam, à gratia demum ad gloriam progrediendi. Dignatur nos honorificis compellare titulis, ad extollendos in altum animos, capacibus. In minorum Deorum numerum nos ad legit: *Ego dixi Dii estis; nos Deos vocat, notat S. Augustinus, ne simus homines.*

psal 81. 6.

Vult

Vult itaque Deus, ut verus honor sit virtutis præmium, qui etiam promittit, in hac vita fideles suos ser vos coronare gloria immortalis; *Gloria & honore coronasti* Psal. 8. 6. *eum*, sed econtrario ordinavit, ut peccatum sociaretur ignominie & confusio; & minas malis intentat, jam in præfenti se eos oneraturum probris, qui suam aspernari aulint supremam auctoritatem; *Qui contemnunt me*, 1. Reg. 2. 30. *erunt ignobiles.*

Ista maledictio tres secum trahit effectus, qui tria **DIVISIO.** dabunt puncta huic sermoni. Primus est, quod Deus per odium averfionis erga peccatorem, se eidem subtrahat, subtrahendo se, gratia sua sanctificante illum privet; ac per hoc medium omne fundamentum gloriæ essentialis ipsius destruat, ita ut Dei & Sanctorum iudicio impius sit homo perditus, nullius honoris, fabula, lusus dæmonum; *Eris perditus in proverbium, ac fabulam.* Deut. 28. 37.

Secundus est, quod per idemmet averfionis odium, & sequelam necessariam Deus hominem peccatorem, spoliet honore ejus accidentario, quod idem est, ac si reddat incapacem recipiendi extrinsecus quandam solidam, aut veram gloriam. Si tamen recipiat honorem, sit falsus, caducus, periturus.

Tertius maledictionis memoratæ effectus est, quod Deus per odium quoddam inimicitie & vindictæ conjuret in illius ruinam ac infamiam.

Spiritus Sancte, qui requiescis super humiles, & superbos confundis, inspira nobis desiderium conservandi verum honorem nostrum per obedientiam, quam debemus Deo, & per humilitatem ipsius, quæ se demittendo, qualitatem duntaxat ancillæ assumens, ad summam Divinæ Maternitatis dignitatem fuit sublimata, quando ex ore Angeli nuntiantis, audivit. *Ave Maria.*

K

Quem.

1. Tim. 1. 17.

I.

Punctum.

Quemadmodum Deus est, ad quem vera gloria spectat: *Soli Deo honor & gloria*; ita etiam in solo Deo reperitur idea veri honoris. Theologia dividit gloriam Dei in essentialem & accidentariam; illa est necessaria, hæc verò contingens; illa est ab æterno, hæc in tempore initium sumpsit; prior est ei intrinseca, posterior extrinseca,

Gloria Dei essentialis consistit in radiorum splendoribus, qui componunt diadema ipsius Majestatis. Claritas ejusdem, interior, aliud non est, quàm intuitiva visio & notitia, quam is habet de sua potentia, de sua sapientia, de sua bonitate, aliisque perfectionibus suæ essentialis. Dictamen hoc summæ æquitati convenientissimum, quod Deus format de infinita suorum attributorum supereminentiâ, est proprius & verus suus honor, qui nec augetur, nec imminuitur unquam.

Gloria Dei accidentaria consistit in Majestatis suæ manifestatione externa, & in hoc, quòd creaturæ rationales luminibus Divinis collustratæ, eum adorent, eidem serviant, ac benedicant tanquam bonorum omnium Authori.

Suppositâ istâ gloriæ Dei ideâ, quæ est regula & mensura gloriæ humanæ, facile mihi erit probare, impium per peccatum suum se conjicere in talem statum, in quo nec gloriam essentialem, neque accidentalem possidere valeat, quæ sit solida & permanens.

Si permittere vellem Senecæ super hac materia discursum instituere, doceret, quòd verus sapiens nec querat nec inveniat suum honorem, uti neque suam felicitatem alibi, quàm in seipso; quòd propria conscientia cuivis deserviat per modum theatri, ubi se ostendet ad recipiendos plausus, quos virtus sua promeretur: *Nullum theatrum virtuti conscientiam movet.*

Idem

Idem de quadam mentis debilitate argueret eum, qui vellet suæ gloriæ rivum è fontibus derivare extraneis, è fundo alieno; non supra vulgum sapere, censeret eum, qui judicaret hominem honore ac laude dignum propter magnitudinem rerum, quæ non sunt in ipso, imò sapius nec ab ipso; *Quid stultius est, quàm in homine alienum laudare? lauda in ipso, quod nec dari, nec eripi potest.*

Vera nobilitas & excellentia honore digna latet in fundo spiritûs, *animus facit nobilem.* Ingens servorum, caterva, militum numerosa turma, superba palatia, munita castella, & quæcunque exterior splendida pompa, quibus mundus vulgi oculos fascinare solet, potius est infirmitatis nota, quàm veri honoris insigne.

Sic discurreret iste Philosophus: sed solidior est doctrina Apostolica D. Pauli; *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientia nostræ.* 2. Cor. 1. 12.

Nos Christiani non quærimus gloriam nostram exterius; nec eam petimus ex iudicio hominum, neque eam stabilimus in vanis laudibus, quas ignorantia tribuit, quas adulatio venales exponit, quas timor ruetur, quas hypocrisis suffuratur, & quas sibi vitium usurpat. Sed invenimus gloriam nostram essentialem intra nos ipsos, & in fundo conscientia nostræ. *Gloria nostra hæc est. &c.*

Cautè observetis, velim, hæc verba, monet ad citatum Apostoli textum, D. Bernardus. S. Pauli mens non est, ut innitatur iudicio nostro, quod de nobis ipsimet efformamus, gloriam nostram superstruamus dictamini conscientia nostræ: quoniam id superbiendi ansam præberet, à quo Apostolus iste longissimè abest, cum dicat: *Non enim, qui se ipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat.* 2. Cor. 10. 18.

S. Paulus proinde non loquitur de testimonio, quod nostra conscientia tribuit, sed quod recipit; *Non testimonium conscientia perhibentis, sed percipientis.*

Rom. 8, 16.

Unde autem recipit ejusmodi testimonium? A spiritu Veritatis, eodem Apostolo teste: *Ipse enim Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filii Dei, nobisq; securitatem præstat, si vivamus in timore & amore Dei.* Hoc itaque testimonium Spiritus Sancti est, qui operatur gloriam nostram. Gratia illa est, quæ nos supra naturam nostram evehit, per quam regeneramur in Christo Jesu, & qua mediante acquirimus, asserit S. Joannes, *potestatem filios Dei fieri.*

Joan. 1, 12.

Ista gloria eousque nos extollit, ut Angeli Cherubici & Seraphici Spiritus secundum suam naturam præcisè spectati, nihil sint respectivè nobiscum comparati.

Plus est, quod subjungo, si Deus laboraret in ordine naturæ producere creaturas magis perfectas semper in infinitum; si communicaret eis capacitatem intellectus adeò amplam, qui infinitatem quandam scientiarum comprehenderet: Si illis partem suæ immensitatis tribueret, sive id fieret per quandam diffusionem essentia, posito, quòd esset aliquid spirituale, sive per quandam reproductionem, posito, quòd esset ens materiale: si denique creaturam ad eum altitudinis gradum sublevaret, ut polletet potestate creandi Soles novos, integros mundi globos (in scholis controversitur, num tantam potestatem puræ creaturæ Deus communicare possit) nihilominus. Sustineo adhuc, quòd gloria omnium harum essentiarum tam perfectarum unita, intuitu animæ characteristicâ gratiæ insignitæ, nihil sit æstimabile.

Ratio

Ratio hujus clara est in Theologia D. Pauli, quia omnes istæ creaturæ quantumvis nobilissimæ Deum alia relatione non respicerent, quàm creaturæ ad Creatorem, servi ad dominum: nos verò dono gratiæ participamus relationem erga Deum, qualem filii dicunt ad parentem proprium: *Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum si autem Filii & heredes.* Istud est fundum tam felix & dives, è cuius venis eruimus quid quid hominem illustrem & gloriosum reddere potest. Quodnam desideratis hîc? num natalium eminentiam, stemmatis nobilitatem? *Qui ex Deo nati sunt*, per hanc quippe gratiam in Deo renascimur. Jungimur glorioso cum Deo fœdere amicitæ; efficiamur fratres, simulque. *Cohæredes Christi*, & genuini principes de sanguine ipsius. Petitis fortè amplissimas opes? *Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus.* An magnifica ambitis officia? *Ut ambuletis dignè Deo*, per gratiam istam in tantum nobi litantur actus nostri, ut Dei placito reddantur digni. Rom. 8. 15.
17.
Joan. 1. 13
Rom. 8. 17.
2. Cor. 4. 7.
Colof. 1. 16.

Dictam veritatem per principia Theologica firmiter roboratam, quòd nimirum gloria Christiani essentialis consistat in possessione gratiæ sanctificantis, & in adoptione illâ Divinâ; evidenter sequitur alia, quòd impius destructâ gratiâ per peccatum, unâ destruxerit & perdidit simul suam gloriam essentialem: sic per consequens conformiter ad hanc Dei comminationem, de qua agimus, sit homo perditus, nullius honoris: *Et eris perditus*

Imò prorsus nihil est homo impius, siquidem, ut Psaltes canit, per peccatum suum, *ad nihilum redactus est in conspectu Dei malignus.* Non sine mysterio ponitur: *in conspectu Dei*, ejusmodi mutatio & destructio non ap-

paret in oculis hominum, sed coram oculis Dei & sanctorum. Concedite igitur peccatori omnes essentias imaginabiles, accumulate divitias, infundite sapientiam; fuge, esse eum nobilem, esse beatum, esse potentem, credite, in Regem coronatum. Pontificiæ celsitudinis folium conscendisse. Quæ & quanta sunt hæc bona? sed mera sunt accidentia, quibus substerni, necesse est, esse quod piam substantiale, quo illa sustentari queant; hæc sunt esse vœua, quæ indigent esse quodam completo, quo repleantur ac perficiantur. Quodnam illud est? S. Paulus id vobis indicabit: *Gratia autem Dei sum id, quod sum*, I. Cor. 15. 10. Quare? quia gratia est aliqua participatio plenitudinis essentiæ Divinæ; quando itaque Deus per odium, quod erga peccatorem gerit, istam gratiam aufert, ruit mox omne fundamentum, & plenitudo harum essentialium in ruinam tendit, & *eris perditus*. Per gratiam homo timet Deum, amat Deum, custodit legem Dei: cum autem Divina sapientia hominis esse, propriè loquendo, in adductis modò attributis constituat, dum docet: *Deum time*, Eccl. 12. 13. & *mandata eius observa, hoc est enim omnis homo*, ergo, infert mellifluus Doctor, quando amisistis gratiam per peccatum, omnia omnino perdidistis, nihil amplius estis, *sine hoc nihil est omnis homo*.

Ex prædicta gratiæ jactura sequitur, quòd impius à Deo maledictus, qui antea extitit objectum Divinæ complacentiæ, Angelorum admiratio, incentivum invidiæ diabolicæ; nihil sit ulterius quàm fabula & lusus, quia illum non alio respiciunt oculo, nisi quo ipsi intueremur nobilem quendam nobilitatis insignibus exutum, jam pro plebejò declaratum, ut Presbyterum SS. Ordinum gradibus

bus dejectum, veluti Regem penitus despoliatum, *eris perditus, in proverbium & in Fabulam.* Deut. 28.

Peracta tali degradatione, & consequente annihilatione ista per amissionem honoris essentialis nil peccatori restat, unde rationabiliter gloriari, liceret.

Si gloriandi materiam hauriret è fonte sanguinis majorum illustriumi aut derivaret ab antiquitate stemmatis, nihil opponerem, ne inutili clamore aures ullius offenderem: sed luminibus fidei illustratus in cordis secreto sentirem, & quod Christus olim dixit in simili eventu, pronuntiarem tacitè: *vos ex patre diabolo estis*, Generosi fanè natales, sublimis consanguinitatis arbor, cujus demnata radix diabolus est. Quòd si jactantiâ tumeret ob divitiarum copiam; mox Apocalypticâ exprobratione tumorem comprimerem: *Quia dicis, quòd dives sum, & nescis, quia tu es miser, & miserabilis, & pauper.* Si talis sublimes de se formaret conceptus, in officiorum suorum amplitudine fundatos, suggererem: *Qui facit peccatum, servus est peccati*, vel cum D. Chryostomo: *servus est diaboli, et si decem millia coronarum gerat in capite.* Si fastu efferetur propter expeditiones, functiones suas, demissiùs sentire, docerem eum ore & oraculo Isaïæ: *Non est iudicium in gressibus eorum ... opera eorum opera inutilia, ova aspidum ruperunt, & telas aranea texerunt.*

Jure itaque cum Psalmista exclamârim: *Filii hominum usquequò gravi corde, ut quid diligitis vanitatem, & queritis mendacium?* filii hominum, inquam, qui essetis alioquin filii Dei, cùm tanto ardeatis calore tuendi punctum honoris, cur tali languetis tepiditate, conservandi fundamentum omnis gloriæ vestræ, quod est gratia Dei? *Diligitis intereà vanitatem, & queritis mendacium: non* atten-

II.
Punctum.

attenditis, quòd gratia ista, quæ debet fundare essentiam gloriæ vestræ, simul sit etiam principium veræ existimationis, & veræ, quam anhelatis, laudis. Sine illius contubernio nunquam ullo gaudebitis honore, non essentiali, nec accidentali. Hoc est secundum meum punctum. Pro persuasione secundæ hujus veritatis prolixus discursus non requiritur, peccatorem sc. maledicto Dei obnoxium, incapacem esse possidendi exterius ullum honorem accidentalem: sequela ista necessario oritur ex priori, qui excludit solem, excludit radium; qui exsiccat fontem, exsiccat rivulos inde manantes.

Quid autem est honor hominis accidentarius? est testimonium quoddam ipsius excellentiæ & nobilitati internæ præstitum: est aliqua æstimatio, quæ concipitur ex bonis ejus qualitatibus. Si igitur impius per suum peccatum destruit, prout jam supra vidimus, omnia bonarum qualitatuum suarum talenta; Fundamentum cui nostra existimatio, laudes nostræ deberent insistere, tollitur, honor proin, qui defertur ipsi solidus non est amplius.

Hoc tamen vobis observare, placeat. Non dico, quòd peccantibus nullus honor sit deferendus, quando sunt superiores nostri, istum enim heterodoxum & erroneum foret, Verum tamen subsistit, quòd tales peccaminosi in se, & ex se spectati, nihil habeant, quod honorem promereatur, sed extrinsecus amictum ostentant suorum officiorum ac dignitatum, quibus virtute justitiæ debetur honoris respectus; siquidem omnis potestas à suprema Dei potestate originatur, juxta D. Pauli dogma.

Dico itaque quòd honor ille non terminetur in impio, sed solum in ea, quam secum trahit appendice, in ex-
termo

terno habitu. Quapropter Philosophus Romanus perstringens fallacem splendorem illum, in quo mundani se supra sæculi istius theatrum jactitant, quærit: *Quid miraris, & stupes? pompa est, ostenduntur istæ res, non possidentur; contemnes illos, si spoliaveris*, omnis hic apparatus nec habet gloriæ micam: homo non est ipsa vestis, non est ipsum officium, nec ipsum beneficium. Officium est magnum, bene novi, sed officialis est minimus; dignitas est sancta, sed qui eam occupat, profanus est. Exuite peccatorem, tollite omne id, quod non est in ipso, nec ex ipso, verbo, quidquid mutuum accepit, videbitis nihil in ipso manere residuum, quod non sit contemptibile. *Contemnes illos. &c.*

Num pluris æstimetis colubrum, ait Epictetus, in cista eburnea, vel aurea capsâ reconditum? idem prorsus de peccatore judicium ferendum, locatur in mansione honorifica, exornatur spectabili dignitatis gradu: interim semper mancipium turpe manet suorum vitiorum. Draco est adhuc, quamquàm squammæ auro splendeant obductæ.

Omnis hic honor non alio nititur fundamento, præterquàm potentiâ, opibus, fastu peccatoris, in quibus solidus honor, vera gloria subsistere nequit.

Accedit, quòd Deus subtrahendo se peccatori per odium aversionis, permittat, ut lumina rationis in ipso passionum nubibus eclipsentur, illustrationes fidei vitiorum umbrâ extinguantur; sic miser malignæ sui directioni relictus semet præcipit et duobus modis. Primò, proponendo suæ ambitioni objecta se indigna, utpote bestiis & diabolo communia. Secundo, inquirendo falsum istum honorem modo quodam stultitiæ sociato & extravagante, ac consequenter probroso & infami; ita qui-

dem, ut se elevare enitens se demum præcipitem agat in dedecus extremum, quod est reprobatio ipsius.

Quid judicatis esse hanc superbiam ac vanitatem peccatorum, petit S. Gregor. Nyssenus? Respondebitis mihi, esse quampiam elevationem deordinatam & heteroclitam. Verum est, concordat id Psalmographi effato: *Superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Nil tamen obstat, notat hic S. Doctor, quin etiam mea doctrina veritati conformis adhuc subsistat, quando teneo: *Superbia est ad inferiora descensus*, demissio ad res viles, homine cum primis Christiano prorsus indignas.

Nolim hîc in locos communes digere copiosam materiam de vanitate & vilitate falsarum magnitudinum mundi istius; solum, quæso, observetis cum Card. Petro Damiani, quòd Divini Spiritûs penna in libro sapientiæ totum pervolitet universum, & in omnibus elementis accuratè designet id, quod maximè vanum & debilitati obnoxium, indeq; tabulam mundanæ vanitatis & gloriæ construat. Aërem lustrat, ejus stipulas, minimosq; ipsius atomos, cum quibus venti jocantur, ac ludunt: *Tanquam lanugo, quæ à vento tollitur.* Speculatur undas, spumas atque bullas iis innatantes: *Tanquam spuma gracilis; quæ à procella dispergitur.* Considerat ignem, ex igne fumum oriri, confestim post ortum mori; *Tanquam fumus, qui à ventre diffusus est.* Terram non præterit, quin doctrinam item eruat: *Tanquam memoria hospitis unius diei prætercuntis.* Ecce, quale sit objectum gloriæ, quod peccatorem in idololatram transformat.

Reverà non sine singulari Dei Providentia toties olim in somno objecti, se fistebant honoris & gloriæ mundanæ gradus, Sic Josephus obdormiscens, perspexit suam

suam super thronum Ægypti elevationem : Idcirco, *omnis potentia*, innuit D. Ambrosii glossa; modo debito in se spectata, *somnium est, non veritas.*

Quamdiu somnum capitis in sinu cujusdam fraudulentæ prosperitatis, vobis imaginamini, esse bonum magno perè æstimandum, sed mox, ac mors importuna occultè irrepit, vobis somnum excutit, oculos aperit, dum claudere cogitat, experiemini, vos aliis majores non esse. *Evigilas, & magnitudo recessit.*

Quòd si ita sit, an non talis Christianus in suo honore maledictus est: cum ad regnandum cum Deo, & ad possidenda in hac etiam vitâ omnia jura regni cœlestis, per gratiam creatus, se abjiciat ad viles adeò quisquillas, suam quærat oblectationem, ut S. S. exprimit in stipulis, spuma, fumo, mendaciis unius momentanei somni?

Nec solùm Deus per hoc primum aversionis odium maledicit impio in suo honore, permittendo, ut ipse propriâ malitiâ exccæcatus destruat, & annihilat, omnem, quam sperare potuisset, gloriæ essentialis atq; accidentalis segetem. Sed per odium inimicitia, quo in illum fertur, positivè insuper cooperatur ad destructionem & everfionem omnis falsi honoris in peccatore. Quod tertium meum punctum est.

Deo satis non erat decreto inviolabili sancire, quòd omnes arrogantes in altum se erigentes deprimere velit: *Omnis, qui se exultat, humiliabitur*: nec satis, implacabile, quod adversus superbiam conciperet, odium nobis declarasse censuit, etiamsi per totius scripturæ decursum persequeretur superbos, nisi peculiari vinculo, & quidem per interpositam sui juramenti majestatem, ad idem se obligasset apud Prophetam Amos: *Juravit Dominus Deus in* Amos 6, 3.

III.

Punctum.

Luc. 14-11.

Amos 6, 3.

L 2

anima

- e. 8. 5. *anima sua, dicit Dominus exercituum: detestor ego superbiam Jacob. . . si oblitus fuero usq; ad finem omnia opera eorum. Jurare in anima sua, penes Deum idem valet, ac per necessitatē suæ essentiæ, per immutabilitatem suæ vitæ, per virtutem suæ potentia, & invariabilem veritatem suam, (hæc innuit vocabulum animæ) se execrari superbos, qui gloriam propriam quærent cum dispendio honoris Divini, qui iniquitatem adhibent veluti currum ad seipos in sublime evehendos, prout de iis Propheta differit: *Vae, qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis, & quasi vinculum plaustræ iniquitatem, quibus juravit, quod flagitiorum ab ipsis patrum nunquam oblivisci, sed rigidè ulcisci velit.**
- Isa. 5. 18. *Quid ergo impius post toties iteratas & quidem juramento firmatas Dei comminationes aliud expectare debet, præter infamiam & confusionem? Confusi sunt, quoniam*
- Psal. 52. 6. *Deus sprevit eos, vaticinatur Psaltes; Deum spreverunt; in quo deliquerunt, in eo pariter puniti: nam & ipsi à Deo sprete, consequenter item coram hominibus confusi sunt.*

Politicus ille, qui Religionem inter meras Cæremonias collocabat, spiritum habens præ excessu ambitionis suæ vertiginosum, tot, tantisq; se involvit noxis in administratione suorum negotiorum, ut omnibus in mundo prope fit ludibrio, & ipse propterea in ruborem se dare compellatur. Temerarius hic juvenis & semi-atheus, qui per suas nequitias æstimationem sibi conciliare audebat, adèd sensibiles incurrit contumelias, seq; in fortunarum suarum jacturâ eò delapsus vidit, ut ipse fateretur, omnem omnino honorem suum deperditum, interiisse: *Confusi sunt, quoniam Deus sprevit eos.* Domicella ista mundani fastus idolum, cujus non aliæ cogitationes occupabantur animum, quàm ut oculos hominum pasceret, latus suum
nume-

numerosâ adulatorum sibi deserventium turmâ stiparet, justo Dei judicio in linguam detractoriam incidit, quæ ejus famam coram hominibus denigravit, infamem, exosam omnibus reddidit.

Alia, quæ in virtuosis actibus se exercendi, horrorem concipiebat, nè passim ut devotula traducatur, ac derideatur, de factò jam dieteriis proscinditur, famæ perditæ notatur stigmate, & ipsius exorbitantiæ materiam subministrant publicis cœtuum colloquiis. *Confusi sunt.* Uno verbo, quicumq; impiorum æternitatem contemptui habentes, unicè laborabant, quomodo se spectabiles mundo redderent, plausum ferrent, se deceptos deprehenderunt, Deus est, ut cum Spiritu S. in Proverbiis loquar, causa, quòd *nomen impiorum putrescat*, ipse exsiccat radicem honoris imaginarii ipsorum, & delet memoriam illorum in perpetuum, sicut præfagiit Sapiens in Ecclesiastico. Prov. 10. 7.

Quantùm vis ejuscemodi comminationes iræ Divinæ contra impium, superbum latæ, durante vitæ ipsius spatio non complerentur, nõnne tamen maledictio ejus admodum notabilis esset, et si in actum non redigeretur, præterquam in mortis hora: *Ecce ego ad te superbe, dicit Dominus Deus exercituum; quia venit dies tuus, tempus visitationis tue, dies extremæ confusionis, æternæ condemnationis.* Jerem. 50. 31.
Confusi sunt in sempiternum.

Ah! quid nobis proderit, nos duxisse vitam cunctis mortalibus probatam, si moriamur in solius Dei reprobatione? quid juvabit implèsse historias, annales cumulasse nostris illustribus actis, si nomen nostrum sit expunctum è libro vitæ? quod captabimus emolumentum, si fama nostra per universas Europæ nationes percrebuerit, Deus verò in hora mortis enuntiet de nobis: *nescio vos?* quid præ-

præstabit, comparuisse cum splendido & magnifico apparatu supra mundi istius proscenium; si Deus nos tandem exuat omnibus his falsis ornamentis, nudos sepeliat in tenebrosis inferorum ergastulis? *Confusi sunt.*

Vos ô superbi damnati, nunc confusi, capita aliquando coronata, Majestates humanæ, in mundo olim adoratæ, at modò fabula & lusus dæmonum, loquimini, vos ego adjuro, voces vestras è medio flammaram infernalium sustollite, meos Auditores instruite; indicite nobis, quanam sunt in præsentis statu conceptus vestri, qualia formatis judicia modò circa eminentium dignitatum culmina, illustrium officiorum functiones in sæculo? quibus nominibus compellatis sceptrâ, coronas, regnorum gubernationes? Vocatis nunc umbras, fumos, mendacia, infantium crepundia; *Transierunt omnia illa tanquam umbra . . . . quid nobis profuit superbia, aut divitiarum jactantia quid contulit nobis?* nihil, siquidem Deus contra nos irritatus infamem damnatorum characterem frontibus nostris incidit, & æternæ confusionis ignominiam nos cooperuit. Hoc est complementum comminationis Divinæ per Jeremiam Prophetam promulgatæ: *Dabo vos in opprobrium sempiternum, & in ignominiam æternam, quæ nunquam oblivione delebitur.*

Addiscamus ergo hodie, sed cognitione quadam, practicâ, quòd nullibi inveniatur verus honor nisi in statu filiorum Dei; quòd nulla existimatio melius sit fundata, quàm ea, quæ stabilita est supra judicium Dei: nec solidæ in hoc mundo resplendeat gloriæ fulgor, nisi virtutis illustretur radiis, quæ nos deducat ad gloriam æternam. &c.